

Ordin de protecție. Obligarea agresorului la suportarea întreținerii pe perioada valabilității ordinului de protecție

Potrivit dispozițiilor art. 38 alin. 3 din Legea 217/2003 „*prin aceeași hotărâre, instanța poate dispune și suportarea de către agresor a chiriei și/sau a întreținerii pentru locuința temporară unde victima, copiii minori sau alți membri de familie locuiesc ori urmează să locuiască din cauza imposibilității de a rămâne în locuința familială.*”

Victima nu a dovedit imposibilitatea de a rămâne în locuința familiei, părăsind de bunăvoie domiciliul conjugal, deși avea posibilitatea de a solicita evacuarea agresorului din locuință, indiferent dacă acesta este titularul dreptului de proprietate, conform art. 38 alin. 1 lit. a) din Legea 217/2003. Pe de altă parte, această măsură decurge din obligația de întreținere care există între soți, respectiv între părinți și copii, ori copiii părților nu au fost victimele actelor de agresiune și în plus, apelantul continuă să-și îndeplinească în natură obligația de întreținere față de aceștia, intimata recunoscând că minorii merg zilnic la tată. În ceea ce o privește pe intimată, chiar dacă am admite că între ea și partenerul de viață există o obligație reciprocă de întreținere în sensul celei reglementate de art. 516 alin. 1 C.civ., în cauză nu s-a făcut dovada stării de nevoie a victimei, ori potrivit dispozițiilor art. 524 C.civ. „are drept la întreținere numai cel care se află în nevoie, neputându-se întreține din munca sau din bunurile sale.”

Tribunalul Arad, Secția a I a Civilă, decizia civilă nr. 34 din data 14.03.2023

Prin sentința civilă nr. 267 din 28.02.2023, Judecătoria Lipova a admis în parte cererea vizând emiterea ordinului de protecție formulată și precizată de către reclamanta TVL, în contradictoriu cu pârâțul ȘAL. A obligat pârâțul, pe o perioadă de 6 luni, să păstreze o distanță minimă de 100 de metri față de reclamanta TVL. A obligat pârâțul, pe o perioadă de 6 luni, să păstreze o distanță minimă de 100 de metri față de locuința reclamantei. A interzis pârâțului, pe o perioadă de 6 luni, orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod, cu reclamanta. A obligat pârâțul, pe o perioadă de 6 luni, la plata întreținerii pentru locuința temporară a reclamantei și a minorilor, întreținere suportată de reclamantă pentru ea și copiii minori. A respins în rest cererea, ca neîntemeiată. A dispus comunicarea unei copii după dispozitivul hotărârii, în maximum 5 ore, autorității de poliție, respectiv Poliției Lipova. Ordinul are o valabilitate de 6 luni de la data emiterii. A dispus virarea din fondurile Ministerului Justiției, în contul Baroului Arad a sumei de 543 lei, cu titlul de onorariu de avocat oficiu. A dispus virarea din fondurile Ministerului Justiției, în contul Baroului Arad a sumei de 136 lei, cu titlul de 25% onorariu de avocat oficiu.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că, părțile sunt într-o relație de concubinaj de aproximativ 16 ani și au doi copii minori. Pârâțul a recunoscut că în data de ... s-a certat cu reclamanta, a lovit-o cu palma peste față și a jignit-o. De asemenea a recunoscut că a jignit-o și a lovit-o cu palma peste față și în data de

Din declarația martorei audiate în cauză, instanța a constatat că pârâțul obișnuia să o lovească pe reclamantă încă de la începutul relației. De asemenea a declarat că a fost de față când pârâțul a lovit-o pe reclamantă cu palma peste față în data de și că reclamanta i-a spus că pârâțul a amenințat că o omoară.

Martora a mai declarat că pârâțul este foarte agresiv când este nervos, că reclamantei îi este teamă de el și că atunci când l-a confruntat pe pârâț cu privire la faptul că a amenințat că o omoară pe reclamantă, acesta a spus că la nervi spune multe.

Raportat la probele administrate în cauză, instanța a constatat că este evident că pârâțul are o atitudine agresivă față de reclamantă, fapt ce a afectat-o pe acestea psihic și emoțional, putându-se concluziona că aceasta este o victimă a violenței domestice.

În aceste condiții, instanța a apreciat cererea reclamantei ca fiind întemeiată.

Referitor la măsurile solicitate de reclamantă, la termenul de judecată din data de 28.02.2023, reclamanta a precizat că solicită obligarea pârâțului la păstrarea unei distanțe minime de 100 de metri față de ea și față de reședința ei. Nu își menține cererea cu privire la păstrarea distanței față de locul de muncă deoarece lucrează în același loc cu pârâțul.

Cu privire la cererea reclamantei de obligarea a pârâtului la plata chiriei și a întreținerii pentru locuința în care locuiește cu minorii, instanța a reținut că potrivit art. 38 alin. 3 din Legea nr. 217/2003: „*Prin aceeași hotărâre, instanța poate dispune și suportarea de către agresor a chiriei și/sau a întreținerii pentru locuința temporară unde victima, copiii minori sau alți membri de familie locuiesc ori urmează să locuiască din cauza imposibilității de a rămâne în locuința familială.*”

Reclamanta a precizat că locuiește împreună cu minorii la locuința mamei ei, și că aceasta ar plăti chirie, însă nu a făcut dovada celor susținute, respectiv că aceasta a încheiat un contract de întreținere pentru imobilul în care locuiește. Este evident însă că reclamanta urmează să suporte cheltuieli de întreținere pentru locuința temporară unde locuiește cu minorii din cauza imposibilității de a rămâne în locuința familială. Fiind o victimă a violenței domestice, aceasta a fost nevoită să plece cu copiii minori din locuința comună, din cauza atitudinii agresive a pârâtului.

Pentru aceste considerente, instanța a admis în parte cererea vizând emiterea ordinului de protecție formulată și precizată de reclamanta în contradictoriu cu pârâtul.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel pârâtul-apelant ȘAL, prin care solicită în baza art. 480 C.p.c. admiterea apelului cu consecința în principal a schimbării în tot a hotărârii primei instanțe în sensul respingerii cererii vizând emiterea ordinului, iar în subsidiar schimbarea în parte a hotărârii în sensul reducerii perioadei ordinului de protecție de 6 luni la o perioadă mai scurtă, respectiv de o lună.

În motivare apreciază că soluția primei instanțe este criticabilă deoarece nu i s-a luat poziția procesuală să spună ce s-a întâmplat concret, să aibă un drept la apărare față de cele expuse de procuror.

Precizează că reclamanta nu a solicitat niciodată pretenții legate de chiria sau întreținerea copiilor minori.

Învederează că din probele administrate rezultă o îndoială clară asupra evenimentelor expuse de procuror în sensul că se vorbește despre amenințări cu moartea nedovedite, fiind vorba doar de cuvântul reclamantei și despre lovire scoasă din context.

Învederează că evenimentele s-au petrecut astfel, de circa 16 ani are o relație de concubinaj cu reclamanta, rezultând 2 copii, o fetiță de 13 ani și un băiat de 4 ani. În ultimii 7 ani și-a prins concubina că îl înșală, în fiecare an cu câte unul și pe lângă cine știe cu câți.

Precizează că locuiesc separat de mama reclamantei, distanța fiind de câteva blocuri, maxim 300 metri. Iar pentru copii lucrează în schimburi fiind angajați la aceeași firmă.

Arată că a fost atenționat de vecinii săi cum că în ultima perioadă, după ce pleacă la lucru, concubina sa este vizitată sistematic de un alt bărbat care nu este rudă cu familia lor.

În acest context, precizează că în ziua de 24.02.2023 a venit de la lucru mai repede cu câteva ore și și-a surprins concubina stând pe telefon cu alt bărbat în timp ce copiii lor se jucau în cameră.

Precizează că a întrebat-o cu cine discută în timp ce în casă mizeria a ajuns la ușă, i-a luat telefonul, a văzut mesajele și a sunat de pe numărul ei pe numărul care îi trimitea mesaje, evident a răspuns un bărbat. După cum era de așteptat concubina sa a negat și a spus că nu știe cine îi trimite mesaje, că nu a răspuns. În aceste împrejurări i-a cerut să meargă la poliție să depună plângere că este hărțuită telefonic și să afle cine îi trimite mesaje, însă, evident aceasta nu a vrut să meargă la poliție, ceea ce denotă faptul că știa foarte bine cu cine vorbește la telefon.

Susține că a recunoscut că a lovit-o în 24 februarie și pentru ca situația să nu degenereze a sunat-o pe mama reclamantei și i-a cerut să meargă până la ei că au probleme în familie. I-a spus mamei reclamantei despre ce este vorba și a susținut ideea sa cu mersul la poliție dar fiind o oră târzie a spus că e mai bine să meargă dimineață. Concubina sa a plecat la lucru fiind schimbul trei, iar el a rămas cu copiii.

Apreciază că în ipoteza în care reclamanta ar fi fost atât de grav afectată în data de 24 februarie și dacă se simțea amenințată și speriată putea să sune la poliție ori ea, ori mama acesteia și să se constate că fusese călcată în picioare, lovită bestial, amenințată cu moartea, așa cum rezultă din plângerea ei. Dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Reclamanta a mers la lucru iar mama acesteia nu a sunat la poliție.

Menționează că a doua zi, sâmbătă 25 februarie 2023, văzând că se face o anumită ora și concubina sa nu a mai apărut acasă, a luat legătura cu mama ei, ocazie cu care a aflat că concubina

sa la ora 11 este acolo în loc să fie la poliție cu el și lângă copiii ei. A plecat după concubină la mama acesteia și acolo iar a venit discuția de poliție. Mama ei a insistat să mai stea că e prea devreme ora 11 și în discuția cu concubina i-a spus că la poliție se va afla tot adevărul inclusiv toate convorbirile ei cu acel număr. Auzind asta, concubina sa s-a panicat și nu a mai vrut să meargă la poliție. Pentru acest motiv, s-a enervat și a luat-o de geacă și i-a spus să treacă acasă la copii. Consideră că din smucitură probabil s-a lovit la buză concubina sa, iar apoi a izbucnit între ei o ceartă, mama ei a sunat la poliție iar el a primit amendă.

Arată că din plângerea depusă la poliție rezultă foarte clar că concubina sa știa cu cine vorbește la telefon, ba mai mult în tura din data de 02 martie s-a învoit de la lucru și a mers la întâlnire.

În ceea ce privește copiii, arată faptul că aceștia sunt la el, doar noaptea merg să doarmă la mama concubinei. Fiul său este foarte atașat de el și îi este foarte greu să îl ducă sa doarmă la bunica lui pentru că nu vrea să meargă deloc. În schimb, precizează că a observat că s-a schimbat comportamentul fiicei sale care a dat și ea de libertate excesivă. Înederează că atunci când fetița stătea la el știa de respect și își făcea temele, era mai responsabilă, iar acum nu mai vrea să vină să îl vadă ca să nu o întrebe de teme sau de școală și este mai retrasă și supărată de când este la bunica ei.

Menționează faptul că de 4 ani nu mai consumă băuturi alcoolice și nu este o fire geloasă și nici violentă doar că i-a ajuns să fie înșelat de concubina sa care mai nou în lipsa lui își aduce amantul în casă.

Având în vedere aceste aspecte, apreciază că prima instanță a făcut o greșită apreciere a probelor administrate la dosar și a dat o soluție nerespctând cadrul cu care a fost investită, motiv pentru care solicită admiterea apelului și schimbarea hotărârii primei instanțe astfel cum a solicitat pe calea apelului.

În drept, invocă prevederile art. 466 și următoarele Cod procedură civilă, Legea nr. 217/2003 privind violența în familie.

Verificând hotărârea atacată prin prisma criticilor formulate și ținând seama de dispozițiile art. 466-482 Cod procedură civilă, tribunalul reține următoarele:

Părțile au o relație de concubinaj din care au rezultat doi copii minori. Potrivit susținerilor victimei coroborate cu cele ale agresorului, în data de ..., în jurul orelor 19.15, intimata a primit un mesaj pe telefon, de la un coleg, astfel că, pe fondul geloziei apelantului, între părți s-a iscat un scandal, apelantul lovind-o pe intimată peste față. După acest incident, victima a plecat la muncă la orele 22.00, fără a alerta organele de poliție.

A doua zi, în data de 25.02.2023, după ce a ieșit din tură, victima sa dus direct la locuința mamei sale unde a venit și agresorul în încercarea de a se împăca și a merge la poliție pentru a stabili cine trimite mesaje victimei. Potrivit declarației martorei cu acea ocazie, părțile au început din nou să se certe, pârâtul a jignit-o din nou pe intimată, însă nu a amenințat-o pe aceasta cu moartea.

În ceea ce privește actele de agresiune exercitate de apelant, tribunalul reține că deși victima a declarat că în data de ... a fost lovită cu pumnii și palmele, târâtă pe podea și amenințată cu moartea, apelantul neagă că ar fi amenințat-o pe aceasta, susținând că doar i-a dat palme peste față și i-a spus că se vor despărți. De asemenea, martora susține că victima i-a relatat că agresorul a amenințat-o în seara de 24.02.2023, ea personal neauzind amenințări în data de 25.02.2023, susținând totodată că agresorul a lovit-o întotdeauna pe victimă în cei 16 ani de concubinaj (fil.14 dos fond).

Ascultat fiind în ședința camerei de consiliu din data de 14.03.2023, apelantul a recunoscut că s-a certat cu victima, fiind provocat de aceasta pentru că îl înșală și că, la nervi, a lovit-o cu palma peste față și cu alte ocazii, iar injuriile adresate au fost reciproce.

Comportamentul victimei însă, nu justifică comportamentul apelantului și reacția disproporționată a acestuia. În acest sens sunt și dispozițiile art. 4 alin. 2 din Legea 217/2003 care statuează că „*în nicio formă și în nicio împrejurare, obiceiu, cultura, religia, tradiția și onoarea nu pot fi considerate drept justificare pentru niciun tip de acte de violență definite în prezenta lege.*”

Așadar, tribunalul va constata că atitudinea apelantului se circumscrie violenței fizice și celei verbale, astfel cum aceste noțiuni sunt definite la art. 4 alin. 1 lit. a) și c) din Legea nr.

217/2003, motiv pentru care se justifică luarea măsurilor de protecție față de victima Tacea Valentina Laura.

Totuși, în ce privește durata ordinului de protecție, tribunalul constată că victima este împreună cu agresorul de 16 ani, perioadă în care nu a mai alertat organele de poliție, incidentul părând să fie unul izolat. Deși apelantul recunoaște că a pălmuit-o pe victimă în trecut fiind provocat de aceasta, în lipsa unor acte medicale care să ateste existența și gravitatea leziunilor suferite de victimă, nu se poate stabili pericolul concret al conduitei apelantului la adresa victimei. Pe de altă parte, împrejurarea că imediat după incidentul din data de 24.02.2023 victima a plecat la serviciu, fără a anunța vreo rudă sau autoritățile despre cele întâmplate, denotă un caracter redus al temerii insuflăte acesteia de concubin.

Prin urmare, tribunalul apreciază că se justifică reducerea duratei pentru care s-au instituit măsurile de protecție, de la 6 luni la 3 luni, considerând că apelantul conștientizează carențele comportamentale avute anterior, urmând a-și revizui în viitor conduita, această durată fiind suficientă pentru ca măsurile impuse să-ți atingă scopul punitiv și preventiv.

De asemenea, Tribunalul nu împărtășește soluția primei instanță cu privire la obligarea agresorului la suportarea întreținerii pentru locuința temporară a reclamantei și a minorilor, o asemenea măsură nefiind justificată în cauză.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 38 alin. 3 din Legea 217/2003 *„prin aceeași hotărâre, instanța poate dispune și suportarea de către agresor a chiriei și/sau a întreținerii pentru locuința temporară unde victima, copiii minori sau alți membri de familie locuiesc ori urmează să locuiască din cauza imposibilității de a rămâne în locuința familială.*

În cauză însă, victima nu a dovedit imposibilitatea de a rămâne în locuința familiei, părăsind de bunăvoie domiciliul conjugal, deși avea posibilitatea de a solicita evacuarea agresorului din locuință, indiferent dacă acesta este titularul dreptului de proprietate, conform art. 38 alin. 1 lit. a) din Legea 217/2003. Pe de altă parte, această măsură decurge din obligația de întreținere care există între soți, respectiv între părinți și copii, ori copiii părților nu au fost victimele actelor de agresiune și în plus, apelantul continuă să-și îndeplinească în natură obligația de întreținere față de aceștia, intimata recunoscând că minorii merg zilnic la tată. În ceea ce o privește pe intimată, chiar dacă am admite că între ea și partenerul de viață există o obligație reciprocă de întreținere în sensul celei reglementate de art. 516 alin. 1 C.civ., în cauză nu s-a făcut dovada stării de nevoie a victimei, ori potrivit dispozițiilor art. 524 C.civ. *„are drept la întreținere numai cel care se află în nevoie, neputându-se întreține din munca sau din bunurile sale.”*

Prin urmare, în baza art. 480 alin. 2 C.pr.civ. tribunalul va admite apelul promovat în cauză și va schimba în parte hotărârea apelată, în sensul că va reduce de la 6 luni la 3 luni durata ordinului de protecție și va înlătura obligația pârâtului de a plăti întreținerea pentru locuința temporară a reclamantei și a minorilor.

Cu privire la cheltuielile de judecată solicitate în cauză de intimată, raportat la soluția dispusă în cauză, în sensul menținerii ordinului de protecție emis în cauză, însă cu reducerea duratei acestuia și înlăturarea obligației apelantului de a suporta cheltuielile de întreținere, Tribunalul apreciază că ambele părți sunt în culpă pentru promovarea prezentului litigiu, motiv pentru care, în baza art. 453 alin. 2 C.pr.civ. va obliga apelantul la plata către intimată a jumătate din cheltuielile de judecată ocazionate, respectiv la plata sumei de 500 lei din suma achitată de intimată cu titlu de onorariu de avocat conform chitanței.